

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: A. L., narozen X,
státní příslušnost Alžírsko,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j. CPR-28457-3/ČJ-2023-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j. CPR-28457-3/ČJ-2023-930310-V244, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 1. 6. 2023, č. j. KRPU-203161-41/ČJ-2022-040022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění, stanovil dobu jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň stanovil dobu k vycestování z území členských států Evropské unie v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovil, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podotkl, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž správní orgán prvního stupně opomněl zjistit skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Podle žalobce došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ve věci nepřijal řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy žalobce. Uvedená pochybení se dle žalobce vztahují i na napadené rozhodnutí.
3. Žalobce uvedl, že se narodil na území České republiky (dále jen „ČR“) a byl v minulosti držitelem povolení k trvalému pobytu na území ČR. Toto povolení mu bylo zrušeno v roce 2018, avšak nebylo mu doručeno, a on se s ním nikdy neseznámil. Důvodem zrušení povolení k pobytu byla skutečnost, že žalobce pobýval delší dobu mimo území ČR. Rozhodnutí bylo doručováno opatrovníkovi, který však ve věci zůstal nečinný a proti rozhodnutí nepodal opravný prostředek. Důvodem pobytu uvedeného mimo území ČR přitom byly vážné zdravotní komplikace a poúrazová regenerace v zemi původu. Na území ČR přitom žije téměř celá rodina žalobce, tedy jeho rodiče, sestra a bratr, všichni na základě platného oprávnění k pobytu, a tedy zcela zjevně má na území vytvořené zázemí a blízké rodinné vazby. Správním vyhoštěním ze země, kde mu byl v minulosti udělen nejvyšší pobytový statut a kde má rodinu dojde nepochybně k vážnému zásahu do rodinného a soukromého života účastníka, ale také jeho rodiny, přičemž žalovaný otázku zásahu do soukromé sféry rodinných příslušníků účastníka zkoumal toliko povrchně a jednostranně, čímž učinil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
4. Žalobce připustil, že vstoupil a pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu dne 31. 10. 2022, avšak takto učinil, aniž by si byl vědom toho, že jeho pobytové oprávnění bylo v roce 2018 pravomocně zrušeno. V jeho jednání tak absentuje úmysl jednat protiprávně, přičemž toto je patrné z toho, že se sám dobrovolně dostavil dne 9. 11. 2022 na pracoviště odboru azylové a migrační politiky, kam byla přivolána cizinecká policie. Délka neoprávněného pobytu účastníka na území tedy činila cca 9 dnů. V daném případě tak zcela zjevně absentuje veřejný zájem na vyhoštění žalobce, jenž by navíc převážil nad zájmem na ochranu jeho práva na respektování soukromého života a stejného práva jeho rodiny. Závažnost protiprávního jednání, s ohledem na délku neoprávněného pobytu na území a okolnosti jež k tomu vedly, nedává oporu užití tak závažného opatření, jaké je v případě žalobce právě správní vyhoštění ze země, kde měl nejvyšší pobytové oprávnění a kde žijí jeho nejbližší příbuzní.
5. Žalobce je tedy přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně sice ve svém rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedl hlediska nastíněná § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak dále se nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Žalovaný pak toto pochybení ponechal bez povšimnutí, ačkoli šlo o závažný nedostatek prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je dle žalobce čistě formalistické, a pomíjí skutečnost, že rodina žalobce žije na území ČR, tudíž nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Správní orgány nepřihlédly k negativnímu zásahu, který bude mít rozhodnutí o vyhoštění pro žalobce a neposoudily nezbytnost tohoto opatření, v poměru k závažnosti protiprávního jednání a dalším relevantním okolnostem. Je přitom judikováno, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom pouze touto skutečností bylo správními orgány argumentováno při zdůvodnění přiměřenosti jejich rozhodnutí, tedy že na území domovského státu žije rodina účastníka řízení a účastník řízení se tedy má kam vrátit, a to bez ohledu na délku žalobcova pobytu na území republiky. Žalobce má tudíž za to, že ohledně přiměřenosti rozhodnutí nebyl řádně zjištěn skutkový stav.

6. Žalobce zdůraznil, že v jeho případě šlo o nevědomý neoprávněný pobyt na území po dobu 9 dnů, přičemž sám se dobrovolně dostavil na pracoviště OAMP, aby si vyřídil pobytové oprávnění, když byl přesvědčen, že jím stále disponuje. Má tedy za to, že takové protiprávní jednání nepřevažuje nad hrozícími dopady správního vyhoštění na soukromý a rodinný život účastníka a jeho rodiny.
7. Dle žalobce je tak patrné, že jeho jednání nevyžadovalo žádnou ochranu veřejného zájmu, resp. pořádku či bezpečnosti, a tedy opatření v podobě vyhoštění bylo nadbytečné a nepřiměřeně přísné. Správní orgány musí dle žalobce nejen respektovat právo, ale i jeho výklad a aplikace musí směřovat k výsledku spravedlivému. V daném případě je chráněným zájmem ochrana veřejného pořádku, pokud jde o dodržování legálního pobytu cizinců na území. Tento zájem však dle žalobce není nijak závažně ohrožen, dojde-li k jeho narušení nevědomky a tedy neúmyslně, navíc osobou, která se na území ČR narodila a pobývala zde převážně od narození do svých 15 let. Zde potom nelze shledat veřejný zájem recipročně hodný přednostní aplikace, před zájmem samotného cizince (žalobce), a současně nelze vyhoštění považovat právě s ohledem na absenci závažnosti protiprávního jednání cizince za nezbytné v demokratické společnosti v zájmu ochrany veřejného pořádku. Je-li dle žalobce sankce, či zde opatření mající pro cizince sankční důsledky ukládáno bez toho, aby tak vyžadoval veřejný zájem, jde o postup nepřiměřený a formalistický, k čemuž poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41.
8. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí obou správních orgánů, jelikož rozhodnutí neobsahují úvahy, proč bylo nezbytné správní vyhoštění žalobce v případě, kdy žalobce na území ČR vstoupil v domnění, že disponuje oprávněným pobytem (tedy legitimní cíl) a na území pobýval nelegálně toliko několik málo dnů. Dle žalobce měl správní orgán v souladu s ust. § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců toliko vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, případně řízení o správním vyhoštění zastavit. Dále žalobce namítl, že není v rozhodnutích obou správních orgánů obsaženo vysvětlení, zda veřejný zájem v daném případě skutečně vyžadoval uložení vyhoštění.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Má za to, že se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

současně podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal rovněž s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život žalobce. V podrobnostech pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu ve lhůtě jednoho týdne od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí obou správních orgánů, kterou žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutí neobsahují úvahy, proč bylo nezbytné správní vyhoštění žalobce v případě, kdy žalobce na území České republiky vstoupil v domnění, že disponuje oprávněným pobytem a na území pobýval nelegálně pouze 9 dnů, přičemž se na území ČR narodil a pobýval zde převážně 15 let, a že nebylo v rozhodnutích správních orgánů vysvětleno, zda v takových případech vyžaduje veřejný zájem uložení správního vyhoštění. K uvedené námitce soud uvádí, že správní orgán prvního stupně po shrnutí všech zjištěných skutečností, které, jak bude uvedeno níže, se podstatně liší od žalobních tvrzení, zohlednil závažnost protiprávního jednání žalobce a konstatoval, že jeho pobyt na území ČR bez platného oprávnění k pobytu je závažným porušením právních předpisů, a že je ve veřejném zájmu ČR a členských států EU, aby se na jejich území zdržovali pouze ti státní příslušníci třetích zemí, kteří splňují platné podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru (str. 7 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí tyto závěry aproboval a doplnil, že důvody, pro které žalobce pobýval mimo území ČR jsou irelevantní, zdůraznil, že žalobce nedisponuje pobytovým oprávněním již od roku 2018 a vysvětlil, z jakého důvodu považuje absenci úmyslu ve vztahu ke spáchanému protiprávnímu jednání za nerozhodné. Na str. 6 napadeného rozhodnutí pak porovnával veřejný zájem na uložení správního vyhoštění. Dle názoru soudu tak správní orgány obou stupňů v dostatečném rozsahu vysvětlily ve svých rozhodnutích nezbytnost rozhodnutí o správním vyhoštění i související otázku veřejného zájmu.
14. V této souvislosti soud současně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zároveň soud upozorňuje, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení tvoří prvostupňové a napadené rozhodnutí jeden celek a jako takový je soud přezkoumal. S konstatováním, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí, přistoupil soud k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.

15. Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Žalobci bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, ze dne 19. 2. 2018, č. j. OAM-2914-8/ZR-2017, zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval nepřetržitě mimo území EU od 14. 10. 2015 do 12. 10. 2017. Dne 9. 11. 2022 byl žalobce zajištěn hlídkou Policie ČR pro důvodné podezření, že neoprávněně vstoupil na území ČR. Z cestovního dokladu žalobce a z jeho výpovědi bylo zjištěno, že do schengenského prostoru (do Francie) přicestoval letecky dne 31. 10. 2022 a téhož dne vstoupil na území ČR. Dne 9. 11. 2022 zahájil správní orgán prvního stupně s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU (oznámení č. j. KRPU-203161-13/ČJ-2022-040022). Tato skutečnost byla žalobci oznámena dne 9. 11. 2022. Dne 9. 2. 2023 byl žalobce za přítomnosti tlumočníka vyslechnut jako účastník řízení. Ve své výpovědi žalobce uvedl, že se dne 9. 11. 2022 dostavil na odbor azylové a migrační politiky proto, že chtěl nahlásit svůj nový cestovní pas. Nevěděl přitom o tom, že mu byl zrušen trvalý pobyt, neboť se v únoru 2018, kdy mu bylo rozhodnutí doručováno, v ČR nezdržoval. Ke svému pobytu na území ČR a v domovské zemi – Alžírsku uvedl, že se narodil v ČR a jako malé dítě zde žil. Nechodil však zde do školy a nikdy zde nepracoval. Poté cestoval většinou s matkou do Alžírsku, kde strávil převážnou část svého života. Navštěvoval tam školu, pracoval v obchodě svého otce, který je stále v provozu. Český jazyk neovládá. Po vycestování celé rodiny (žalobce, jeho rodiče a sestra) do Alžírsku v roce 2015 přijeli znovu na území ČR v roce 2017. Téhož roku se opět vrátili do Alžírsku a opět vstoupili na území ČR v roce 2022. V Alžírsku žije rodina žalobce ve vlastním rodinném domě. Kromě rodinných příslušníků (rodičů, sestry a bratra), kteří se také příležitostně zdržují na území ČR, žalobce nikoho na území Evropské unie nemá, nemá zde žádný majetek, nevází ho k tomuto území žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. Zázemí má v Alžírsku v domě jeho rodiny. V Alžírsku žijí i jeho prarodiče. Žalobce sdělil, že nezná žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Alžírsku, kde mu nehrozí žádné nebezpečí ani vězení, s tamními orgány nemá žádné problémy. Vyhoštění by mělo vliv na jeho život proto, že teď chce žít na území ČR, naučit se český jazyk a pracovat jako řidič. K tvrzeným zdravotním problémům, které si Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měly vyžádat jeho pobyt v Alžírsku trvalejšího charakteru žalobce uvedl, že si při autonehodě v roce 2016 zlomil ruku a byl 2x operován. Žalobce je zdrav, neužívá žádné léky.

16. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
18. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.
19. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Podle § 50a odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá b) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo c) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
21. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu. Jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě bylo prokázáno a žalobce tuto skutečnost ani nerozpíral, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
22. I proto je současně nedůvodná námitka žalobce, že jeho jednání nevyžadovalo žádnou ochranu veřejného zájmu, resp. pořádku či bezpečnosti, a tedy opatření v podobě vyhoštění bylo nadbytečné a nepřiměřeně přísné. V případě cizinců žádajících o azyl je třeba trvat na tom, aby cizinci postupovali v souladu s platnými právními předpisy, mimo jiné, aby vstupovali do ČR s platným cestovním dokladem případně i s povolením k pobytu. Postup žalobce, který vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu je tak zcela v rozporu s veřejným zájmem na regulaci migrace.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Soud tak nepřisvědčil názoru žalobce, že doba několika dnů neoprávněného pobytu na území bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu nezakládá důvod pro uložení správního vyhoštění a že by správní vyhoštění bylo v daném případě nepřiměřené, neboť by postačilo uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie (ČR) podle § 50a. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, považuje soud za nepřiléhavý, neboť skutková stav v projednávané věci je významně odlišný od případu řešeného Nejvyšším správním soudem, v němž se jednalo o cizince, který měl na území ČR manželku a dvě děti s trvalým pobytem, zatímco žalobce nemá k ČR ani k Evropské unii žádné vazby.
24. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
25. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, **že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.**
26. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých.*“
27. Dle názoru soudu se správní orgány přiměřeností rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně, přihlédly přitom ke všem skutečnostem tvrzeným žalobcem, na tomto podkladě byl skutkový stav zjištěn v potřebném rozsahu, kdy právě v případě hodnocení okolností soukromého a rodinného života je to sám žalobce, kdo je povinen uvést v řízení veškerá relevantní tvrzení, správní orgány nejsou povinny takové skutečnosti samy dohledávat. Správní orgány tedy z hlediska zjištění skutkového stavu nijak nepochybily. Je třeba zdůraznit, že žalobce v žalobě konkrétně neuvedl, jaké podstatné okolnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života měly správní orgány dle jeho názoru ještě zjistit. Není pravdou, jak žalobce tvrdil v žalobě, že správními orgány bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

argumentováno při zdůvodnění přiměřenosti jejich rozhodnutí toliko tím, že na území domovského státu žije rodina žalobce a ten se tedy má kam vrátit, a přitom nebylo přihlédnuto k délce žalobcova pobytu na území ČR. Správní orgán prvního stupně při řešení této otázky nejprve předestřel výše popsání zjištění (bod 15. tohoto rozsudku), následně uvedl, že zohlednil délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, poukázal na to, že žalobce, byť se narodil na území ČR, většinu svého života žil v Alžírsku, v ČR nenavštěvoval žádný vzdělávací institut, nepracoval zde, neovládá český jazyk, tudíž se zde nijak neintegroval, nevytvořil si zde žádné zázemí ani blízké vazby. Na základě těchto skutečností pak učinil závěr, že v případě návratu žalobce do Alžírsku nedojde k zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Pokud žalobce uvedl, že se na území ČR zdržují i jeho rodiče a sourozenci, pak správní orgán prvního stupně správně poukázal na to, že i oni společně s žalobcem cestují do Alžírsku. Správní orgán prvního stupně dále poukázal na věk žalobce (22 let), na skutečnost, že si byl žalobce vědom toho, za jakých podmínek je oprávněn pobývat na území ČR. Současně správní orgán prvního stupně zhodnotil skutečnost, že důvodem, pro který byl žalobci zrušen trvalý pobyt na území ČR bylo právě zjištění, že dlouhodobě pobýval mimo území ČR, jakož i skutečnost, že žalobce má v případě návratu do Alžírsku zajištěné vhodné rodinné i finanční zázemí. Na základě všech těchto skutečností pak učinil správní orgán prvního stupně závěr, že pokud se žalobce vrátí do Alžírsku, nedojde k zásahu do jeho rodinného a soukromého života.

28. Tento závěr aproboval žalovaný v napadeném rozhodnutí a doplnil, že je přitom nerozhodné, zda žalobce „o neoprávněnosti svého vstupu a pobytu věděl, respektive do jaké míry jednal zavineně, neboť samotné uložení správního vyhoštění (jako důsledek naplnění některé ze skutkových podstat uvedených v § 119 zákona č. 326/1999 Sb.) není, jakkoliv podmíněno zavinením ani osobními pohnutkami cizince ve vztahu k jeho protiprávnímu jednání. Účastníku řízení bylo povoleno k trvalému pobytu zrušeno na základě skutečnosti, že dlouhodobě pobýval mimo území České republiky, a ten si tak mohl a měl být vědom, jaké takové jednání může nést důsledky, kdy si mohl a měl přinejmenším zjistit podmínky, za nichž mu může být pobytové oprávnění odejmuto.“ S tímto posouzením se i soud ztotožňuje a shrnuje, že v situaci, kdy žalobce na území ČR nemá žádné sociální, kulturní, majetkové ani ekonomické vazby, nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Přesto, že se žalobce v ČR narodil, tak neměl potřebu se začlenit do české společnosti, když se doposud nenaučil česky, nenavštěvoval žádné české školské zařízení a soudu není zřejmé, jakým způsobem by se mohla dotknout jeho rodinného a soukromého života skutečnost, že nebude mít možnost (alespoň po stanovenou dobu) pobývat na území ČR, když ani ostatní členové jeho rodiny nepobývají trvale v ČR.
29. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, byly zohledněny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, ani z rámce možné zákonné sazby, která činila až pět let. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů.
30. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 7. listopadu 2023

Mgr. Lenka Havlíčková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.